

ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ:

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ

ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ

(ਭਾਗ 2)

ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਇਸ ਥਾਂ ਤੇ ਆ ਕੇ, ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਗਿਆਵਾਚਕਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ 2:13 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਸਨ। 2:13 ਤੋਂ 3:7 ਤੱਕ ਰਸੂਲ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਐਲਡਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦੇਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਮੂਨੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਕ ਭਾਵ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਦੂਜੀਆਂ ਦੇ ਨਸੀਹਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪਤਨੀ/ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ (3:1-7) ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਗੁਲਾਮ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਬੰਦ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਾਂ ਕਿ ਐਲਡਰ ਐਲਡਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਧਿਆਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਐਲਡਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (5:1-4)

¹ਜਿਹੜੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਮੈਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਮਸੀਹ

ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਨਾਲੇ ਉਸ ਤੇਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਂਝੀ ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ²ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਇੰਜੜ ਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ ਪਰ ਲਚਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਝੂਠੇ ਨਫ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਗੋਂ ਮਨ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾਲ। ³ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਪੁਰਦ ਹਨ ਹੁਕਮ ਨਾ ਚਲਾਓ ਸਗੋਂ ਇੰਜੜ ਦੇ ਲਈ ਨਮੂਨਾ ਬਣੋ। ⁴ਤਾਂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇਜ ਦਾ ਉਹ ਮੁਕਟ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਕੁਮਲਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ।

ਆਇਤ 1. ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਬਜ਼ੁਰਗ” (πρεσβύτερος, ਪਰੈਸਬੁਟੀਰੋਸ) ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 8:9; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:17; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:1), ਜਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਗੂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:30; 14:23; 20:17; ਤੀਤੁਸ 1:5; ਯਾਕੂਬ 5:14)। ਸੰਦਰਭ ਤੈਅ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਜਿਹੜੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ** ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ “ਝੁੰਡ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ” ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਆਗੂ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੋ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:12, 13 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਪਾਤਰ ਹਨ: “ਹੁਣ ਹੋ ਭਰਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਆਗੂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿਤਾਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨੋ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਆਦਰ ਕਰੋ।”

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਰਾਹੀਂ “ਐਲਡਰ” ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 14:23; ਤੀਤੁਸ 1:5)। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਲਡਰ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਐਲਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਐਲਡਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ “ਐਲਡਰ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਕੋਈ “ਐਲਡਰ” ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲਚੀਲਾਪਣ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਨਿਯਮਤ ਤੌਰ ਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ “ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ” ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ “ਐਲਡਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਹੋਣਗੇ।

ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ “ਜਾਜਕ” ਲਈ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ “ਐਲਡਰਾਂ” ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਐਲਡਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਸਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕੁਝ

ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਸਟ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ “ਐਲਡਰਾਂ” ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਧੁਨਿਕ ਰੀਤ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਐਲਡਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਉਮਰ ਹੀ ਇਕ ਪਹਿਲੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਮਰ ਅਸੰਗਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਐਲਡਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਕਾਫੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੇ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਬੀਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਜਵਾਨ ਐਲਡਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜ ਮਾਗਰ-ਦਰਸ਼ਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਦੇ ਹਨ। ਰੋਮੀ ਲੋਕ ਤੇ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰਿਪਬਲੀਕਨ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਸੈਨੇਟ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। “ਸੈਨੇਟਰ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ “ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ।” “ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਸੰਬੰਧੀ” ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿਚ ਜੋ ਲੋਕ ਸੈਨੇਟਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਬੁੱਢੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਦਨ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਰੀਤ ਕਿ ਐਲਡਰ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਤੋਂ ਚੱਲਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੇਅਜ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦਿਆਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਸ ਜਣਿਆਂ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਦਰਯੋਗ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ (ਰੂਥ 4:2)। ਇਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਮੁਏਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਖਿਆ ਸੀ (1 ਸਮੁਏਲ 8:4, 5)। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਚ ਐਲਡਰ ਆਗੂਆਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿਚ, ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਆਗੂ ਐਲਡਰ ਸਨ (ਵੇਖੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਮੱਤੀ 15:2; 16:21; ਮਰਕੁਸ 8:31)। ਇਹ ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਐਲਡਰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਐਲਡਰ, ਅਕਲਮੰਦ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਆਦਰ ਕਮਾਇਆ ਹੈ। ਇਕ ਭਾਵ ਵਿਚ, ਐਲਡਰ ਉੱਭਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਜ ਸਲਾਹ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਐਲਡਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਸਵਾਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ “ਐਲਡਰ” ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 5:14)।

ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ “ਜਿਹੜੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਢੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਐਲਡਰ ਉਸੇ ਸਮਾਜ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਐਲਡਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਫ਼ਸੂਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:17) ਅਤੇ ਕੁਝ ਐਲਡਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਸਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸੇਵਾ

ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:30)। ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿਸੇ ਅਗਵਾਈ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸੋਚ ਇਕ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ **ਮੈਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਾਂ** ਕਿਹਾ, ਕੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਲਈ ਐਲਡਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ?

ਸ਼ਾਇਦ, ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿਚ, ਸਮਾਜ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪਤਰਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿਸੇ ਇਕ ਮੰਡਲੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਤਰਸ ਸ਼ਾਇਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਜਾਂ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਐਲਡਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ **ਮੈਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਾਂ** ਕਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਐਲਡਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਰਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ, ਐਲਡਰ ਆਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਈ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸੰਦਰਭ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ **“ਸਾਥੀ ਐਲਡਰਾਂ”** ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅਧਿਕ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਰਸੂਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ **ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹੋਣ** ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਜੀਲਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਤ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। 2 ਪਤਰਸ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ (2 ਪਤਰਸ 1:14, 17), ਪਰ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਦਾ **“ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ”** ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੱਤ੍ਰੀ ਉਸ ਰਸੂਲ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੰਜੀਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ (ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਲੂਥਰ ਅਤੇ ਕੈਲਵਿਨ ਨੂੰ ਉਭਾਰਦੇ ਹੋਏ) ਕਿ **“ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ”** ਤੋਂ ਲੇਖਕ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਭਾਵ ਵਿਚ ਗਵਾਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਹਿਭਾਗੀ ਸੀ।² ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਾਕ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਾਕ ਵਿਚ ਵੀ, ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਖੁਦ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਸਾਂਝੀ ਇਕੱਠੇ ਗਵਾਹ – ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ, **“ਗਵਾਹ”** (μάρτυς, *ਮਾਰਟਸ*) ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ (2:21–24)। ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ

ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨਸੀ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਜਿਨਸੀ ਵੱਲ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਲਡਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ (1:1)। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, **ਉਸ ਤੇਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਂਝੀ ਹਾਂ**। ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਉਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਕ ਪਰਦੇਸੀ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੀ, ਨਾ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਿਆਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਾਂ ਐਲਡਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 2. ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਗਿਆਵਾਚਕ ਕਿਰਿਆ **ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ** *ποιμαίνω* (ਪੋਇਮੈਨੇ) ਤੋਂ ਹੈ। “ਚਰਵਾਹਾ” ਨਾਂਵ ਜਿਸ ਦਾ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11 ਵਿਚ “ਪਾਸਬਾਨ” ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ *ποιμήν* (ਪੋਇਮੈਨ) ਹੈ। ਇਕ ਪਾਸਟਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਇਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਜੜ ਦੀ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ “ਪਾਸਬਾਨੀ ਕਰੋ” ਜਾਂ “ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ” ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਕ ਪਾਸਬਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਐਲਡਰ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਬੰਦ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ “ਬਜ਼ੁਰਗ” “ਪਾਸਬਾਨਾਂ” ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਰਸੂਲ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20 ਵਿਚ ਵੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਫ਼ਸੁਸ ਦੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ (ਐਲਡਰਾਂ) ਨੂੰ ਮਿਲੇਤੁਸ ਵਿਚ ਸਦਵਾਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:17)। ਹੋਰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ “ਚਰਵਾਹੀ” ਜਾਂ “ਪਾਸਬਾਨੀ” ਕਰਨ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:28)। ਉਹੋ ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ “ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ” ਜੋ 1 ਪਤਰਸ 5:2 ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:28 ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ (“ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ,” “ਪਾਸਬਾਨਾਂ,” ਜਾਂ “ਬਿਸ਼ਪਾਂ”), “ਪਾਸਬਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੰਗੀਨ ਅਤੇ ਵਰਣਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਚਰਵਾਹਾ ਜਿਹੜਾ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਜੋ ਕਿ ਚਰਵਾਹਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਮੁੜ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸਨ। ਜ਼ਬੂਰ 23 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਸਰੇਸ਼ਟ ਗੀਤ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਵਿ ਰਚਨਾ ਚਰਵਾਰੇ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੁਝ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਚੱਲਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਚਰਵਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨਾਲ ਚੱਵੀ ਘੰਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਭੇਡ ਗੁਆਚ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਚਰਵਾਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭੇਡ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਉਸ **ਝੁੰਡ** ਦੀਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਚਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਿਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਗੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਚਰਵਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਗੇ (5:4; 2:25) ਅਤੇ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਹੋਣਗੇ। ਚਰਵਾਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬਾਰੇ ਫਿਕਰਮੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇਕ ਭੇਡ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚਰਵਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਜਖਮਾਂ ਦੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਨਮੂਨਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਬੋਰਡ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਮੂਨਾ ਲੱਭਿਆ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਬਣਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਅਤੇ “ਚਰਵਾਰੇ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ **ਚਰਵਾਰੀ ਕਰੋ**। ਜਦ ਕਿ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ ਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਕਿਰਦੰਤ ਹੈ, ਵਿਆਕਰਣਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ (ਸਗੋਂ ਸੰਭਵ) ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਗਿਆਵਾਚਕ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, “ਇਕ ਚਰਵਾਰਾ ਹੋਣਾ” ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਸ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਚਰਵਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰੋ।” “ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰੋ” ਇਕ ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ ἐπισκοπέω (*ਏਪਿਸਕੋਪੀਓ*) ਦਾ ਕਿਰਦੰਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:28; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:2 ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਾਂਵ ਰੂਪ ἐπίσκοπος (*ਏਪਿਸਕੋਪੋਸ*) ਹੈ। KJV ਬਾਈਬਲ ਨਾਂਵ ਦਾ “ਬਿਸ਼ਪ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ NASB ਅਤੇ NIV ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਨਿਗਰਾਬਾਨ” ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇਕਮਾਤਰ ਪੱਤ੍ਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਲਾਮ ਵਿਚ “ਨਿਗਰਾਬਾਨਾਂ ਅਤੇ ਡੀਕਨਾਂ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:1)।

ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ (“ਬਜ਼ੁਰਗ,” “ਪਾਸਬਾਨ,” “ਨਿਗਰਾਬਾਨ”) ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਲਚਸਪ ਪੱਚੀਕਾਰੀ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਨਿਗਰਾਬਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਬਲ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਠੋਰ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੀ

ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮੇਂ ਆਏ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਚੇਣਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਹੁਣ ਹੋ ਭਰਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਆਗੂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿਤਾਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨੋ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਆਦਰ ਕਰੋ” (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:12, 13)।

ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਇਕ ਐਲਡਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਰਜਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਚੇਖੇ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ-ਕਈ ਵਾਰ ਨਾਸ਼ਕਰਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਲਡਰਾਂ ਦੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੁਆਰਾ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ **ਲਾਚਾਰੀ ਨਾਲ** ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ, **ਮਨ ਦੀ ਚਾਹ** ਨਾਲ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਉਹ ਇਹ ਕੰਮ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਕਰਨ, ਨਾ ਹਾਉਕੇ ਭਰ ਭਰ ਕੇ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:17)। ਜਦੋਂ ਚੰਗੇ ਮਨੁੱਖ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬੁਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਘੱਟ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਅਕਸਰ ਅਨਰਥਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਐਲਡਰਾਂ ਲਈ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਇਕ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਲਡਰ ਨੇ “ਪੈਸੇ ਦੇ ਲੋਭ ਤੋਂ ਮੁਕਤ” ਰਹਿਣਾ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:3)। ਡੀਕਨਾਂ ਨੇ “ਝੂਠੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲੋਭੀ” ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਸੀ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:8) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਲਡਰਾਂ (ਤੀਤੁਸ 1:7)। ਜਦ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਅਤੇ ਡੀਕਨਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੇ ਕੁਝ ਕਾਰਣ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਡੀਕਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਇਕ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਐਲਡਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਐਲਡਰਾਂ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਦੀ ਗੱਲ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਣਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿਚ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 25:4 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, “ਤੂੰ ਗਾਹੁੰਦੇ ਬਲਦ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਈਂ,” ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਾਮਾ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ੂਰੀ

ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ" (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:18; ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:9, 14)। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਨ; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵਿਚ, ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਮਜ਼ਦੂਰ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ, ਪਤਰਸ ਵੀ ਇਹੋ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕਿਉਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ **ਝੂਠੇ ਨਫ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ** ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ **ਮਨ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾਲ** ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਐਲਡਰਾਂ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੀਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਫ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਿਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ। ਇਹ ਚਿਤਾਵਨੀ ਉੱਚਿਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਕੀ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਐਲਡਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੂਰਵ ਪਰਮਾਣ ਹੈ। ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਵੀ ਐਲਡਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਕ ਐਲਡਰ ਜਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹੋਵੇ, "ਮਜ਼ਦੂਰ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।"

ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਜਾਂ ਐਲਡਰਾਂ (ਜਦੋਂ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਰਦਰਦੀ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਅਯਾਲੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 10:11-15)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਨਿਰਾ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਤਨਖਾਹ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਹਿਸ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਇਕ ਫ਼ਿਕਰੇਬਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦੇਵੇਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੇ ਤਨਖਾਹ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 3. ਜਦੋਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਹੁਦੇ, ਵਪਾਰਕ ਸੰਗਠਨ, ਜਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਕਿਸੇ

ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਗਵਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਆਗੂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਅਸੰਭਵ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਕਲੀਸੀਆ ਖੁਦ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ **ਓਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] ਸਪੁਰਦ ਹਨ ਹੁਕਮ** ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਲਾਉਣਾ।

ਐਲਡਰ ਬੈਸ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਇਕ ਆਤਮਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਮਰਪਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:20)। ਐਲਡਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹਕੂਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਪਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕਿਰਪਾਲੂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਲਡਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਕ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਇਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਉਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ:

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਈ ਜਿਹੜੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਕਮ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੇ ਸੋ ਤੁਹਾਡਾ ਟਹਿਲੂਆ ਹੋਵੇ (ਮਰਕੁਸ 10:42, 43)।

ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਹੁਕਮ ਨਾ ਚਲਾਓ,” *κατακυριεύω* (*ਕਾਟਾਕੁਰੀਏਓ*) ਲਈ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਸੀ।

“ਤੁਹਾਡੇ ਸਪੁਰਦ ਹਨ” ਦੇ ਅਰਥ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਫੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਸ “ਸਪੁਰ” ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਐਲਡਰਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਇਸ ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ NASB ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ “ਤੁਹਾਡੇ” ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਸਪੁਰਦ” ਬਹੁਵਚਨ “ਸਪੁਰਦਗੀਆਂ” (*τῶν κληρῶν*, *ਟੈਨ ਕਲੀਰੈਨ*) ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ “ਚਿੱਠੀਆਂ,” ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾ ਦੀ ਥਾਂ ਮੱਥਿਆਸ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:26)। ਇਸ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹਿੱਸਾ,” ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਵਿਰਸੇ ਦਾ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ।⁴ ਕਈਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ, ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਥ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਅਗਿਆਤ

ਰੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸਮਝਿਆ ਸੀ (5:9)। “ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ” ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ “ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਲਡਰਾਂ, ਜਾਂ ਐਲਡਰਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਰੇਖ ਅਧੀਨ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਝੁੰਡ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ।”⁵

“ਜਿਹੜੇ [ਉਨ੍ਹਾਂ] ਨੂੰ ਸਪੁਰਦ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣ” ਦੀ ਬਜਾਇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ **ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਲਈ ਨਮੂਨਾ** ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਆਗੂਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ। ਜਦ ਕਿ 2:21 ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਨਮੂਨਾ” ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਐਲਡਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਗੂ ਹਨ, ਨਮੂਨਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਕ ਖਾਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਵਚਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ, ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਰੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਚ, ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਰੇਖ ਵਿਚ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਿਚ “ਨਮੂਨਾ” (τύπος, ਟ੍ਰਾਪੋਸ) ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਜਮਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਨਮੂਨਾ ਬਣਨ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:9)। ਮਸੀਹੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ, “ਅਧਿਕਾਰ” ਗੁਣਕਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਗੁਣਕਾਰੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੇਵਾ” ਹੈ। ਤਿੰਨ ਵਾਕ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਰਤੇ ਉਸ ਲੜੀ ਵਿਚ ਇਹ ਤੀਜਾ ਵਾਕ ਹੈ ਜੋ “ਇਹ ਨਹੀਂ . . . ਪਰ ਇਹ” ਨਮੂਨੇ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹਨ। ਐਲਡਰਾਂ ਨੇ (1) ਲਚਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, (2) ਝੂਠੇ ਨਫ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਨ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ (3) ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣ ਪਰ ਨਮੂਨੇ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 4. ਪਤਰਸ ਨੇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਯਾਲੀ ਸਨ, ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ **ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ** ਸੀ। ਪਤਰਸ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ “ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦਾ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ (2:25)। ਐਲਡਰ ਝੁੰਡ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਿਸੂ ਅਯਾਲੀਆਂ ਦਾ ਅਯਾਲੀ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦਾ “ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਅਯਾਲੀ” ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:20)। ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ, ਚਰਾਉਣ ਅਤੇ ਰਜਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਭਾਵੇਂ ਜਿਹੜੇ ਮਰਜ਼ੀ ਵਰਦਾਨ ਹੋਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਮੌਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ” (ਲੂਕਾ 12:48)। ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਡੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਤੇਜ ਦਾ ਮੁਕਟ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਕੁਮਲਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ।**

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੁਕਟ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਮ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਉਹ ਹੈ στήφανος (ਸਟੀਫਾਨੇਸ)। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਜੇਤੂ ਦਾ ਧਨ।” ਲਗਭਗ ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਖੇਡਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਿਡਾਰੀ ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਪੈਨ-ਹੈਲੇਨਿਕ” ਖੇਡਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਖੇਡਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੈਨ-ਹੈਲੇਨਿਕ ਖੇਡਾਂ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਓਲੰਪੀਆ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇਕ ਫੁੱਲ-ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹੀ ਬਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਖੇਡਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। “ਮੁਕਟ” ਲਈ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ δίαδομα (ਡਿਆਡੇਮਾ) ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਹੈ “ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ।” ਇਹ ਅਮੀਰੀ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:14 ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਮੁਕਟ (ਸਟੀਫਾਨੇਸ) ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:12 ਵਿਚ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਕਟ (ਡਿਆਡੇਮਾ) ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਮੁਕਟ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਟੀਫਾਨੇਸ ਸੀ (ਮੱਤੀ 27:29)। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ “ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ” ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ “ਮੁਕਟ” ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਡਿਆਡੇਮਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਸੰਦਰਭਾਂ ਵਿਚ ਅਦਲਾ-ਬਦਲਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। “ਮੁਕਟ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ, ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਸੁਰਗੀ ਇਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਵਿੱਦਿਅਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨਾਮ ਜਿਸ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ “ਫੁੱਲ-ਮਾਲਾ” ਜੋ ਕਿ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ “ਮੁਕਟ” ਜਿਹੜਾ ਰਾਜਾ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜਿੱਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਜੇਤੂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ “ਡਿਆਡੇਮਾ,” ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਹੈ, ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੁਰਗੀ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਮੀਰੀ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ।

ਇਹ ਗੌਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ” “ਤੇਜ ਦਾ ਮੁਕਟ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਕੁਮਲਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ।” ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਆਡੇਮਾ, ਰਾਜਾ ਦਾ ਮੁਕਟ ਦੇ ਕੁਮਲਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਬਦਰੰਗ ਜਾਂ ਗੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੁਮਲਾਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਫੁੱਲ-ਮਾਲਾ, ਛੇਤੀ ਹੀ ਕੁਮਲਾ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਸੁਰਗੀ ਇਨਾਮ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਿਹਰੇ ਜਾਂ ਮੁਕਟ ਵਜੋਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:25)। ਫੁੱਲ ਕਮਜ਼ੋਰ

ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਕੁਮਲਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਜਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੁਰਗੀ ਇਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਮੁਕਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਸਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਿੱਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ? ਅਮੀਰੀ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ “ਮੁਕਟ” ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੇਚ ਵਿਚ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਗਲਤ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਰਗੀ ਥਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇਨਾਮ “ਮਹਿਲ, ਪੇਸ਼ਾਕ ਅਤੇ ਮੁਕਟ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਲੀਮੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨਾਓ (5:5-8)

⁵ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੇ ਜੁਆਨੇ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ, ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਪਰ ਹਲੀਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦਾ ਹੈ। ⁶ਸੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਲਵੰਤ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠ ਨੀਵਿਆਂ ਕਰੋ ਭਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉੱਚਿਆਂ ਕਰੇ। ⁷ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਓਸ ਉੱਤੇ ਸੁਟ ਛੱਡੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ। ⁸ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋ, ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ! ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ਤਾਨ ਬੁਕਦੇ ਸੀਂਹ ਵਾਂਙੁ ਭਾਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਭਈ ਕਿਹ ਨੂੰ ਪਾੜ ਖਾਵਾਂ!

ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਸਮਾਨ-ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਘਮੰਡ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਮਨ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਫਰੇਮ ਹਨ,⁶ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਧੀਨਗੀ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੰਨਜ਼ੂਰ ਮਨ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਅਧੀਨਗੀ ਪੀਸਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਛਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ, ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਟਾਲ ਦੇਵੇ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ (2:13-17), ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ (2:18-20), ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ (3:1-7) ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਪਹੇਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ, ਮੌਤ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿਚਲੀਆਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 5. ਕਿਉਂਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਹੈ, ਪਤਰਸ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ **ਜੁਆਨ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪਰਗਟ ਕਰੇ**। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਲੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਧੀਨਗੀ ਲਈ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨਾਗਰਿਕ, ਆਰਥਿਕ, ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਉੱਦਮੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਲਈ ਉਹੀ ਮੰਗ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਹੇ ਜਵਾਨੇ” (ἐὶς, ਨੀਓਸ) ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ “ਜਵਾਨਾਂ” (νεώτερος, ਨੀਓਸਰਸ) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। “ਜਵਾਨਾਂ” ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਲ-ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਪਰ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ **ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ** ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ। ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕਰੋ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਨ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਨਿਮਰਤਾ ਇੱਕ ਗੁਣ ਹੈ। **ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੋ**। ਰਸੂਲ ਨੇ “ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਇੱਕ ਫਰੇਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਛੱਤਰੀ ਦੇ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਕੇਤ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੋ” (ἐγκομπύόομαι, *ਐਨਕੋਮਬੁਸੀ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਸ਼ਾਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ, ਇੱਕ ਏਪਰਨ ਜਾਂ ਚੋਗੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ; ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਦਸ਼ਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉੱਪਰੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿਚ ਸਨ ਉਸ ਦੇ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰੀ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਛੱਡੇ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਟੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ, “ਜੇ ਜੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਵੋ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਦੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ ਜਿਵੇਂ

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰੋ” (ਯੂਹੰਨਾ 13:14, 15)। ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਇੱਕ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ, “ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਲੱਕ ਬੰਨੋ।”

ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਦੂਜਿਆਂ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ (1:24, 25; 2:6-8; 3:10-12), ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਚਨ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕਹਾਉਤਾਂ 3:34 (LXX) ਵਿਚੋਂ ਹੈ: **ਸੱਚੀਂ ਮੁੱਚੀਂ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਠੱਠਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਸਕੀਨਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।** ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਸੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ (ਯਾਕੂਬ 4:6), ਜੋ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ। ਕਹਾਉਤਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਘਮੰਡਾ” “ਨਿਮਰਤਾ” ਦਾ ਉਲਟ ਹੈ। ਪਰ, ਸਮਕਾਲੀਨ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ “ਘਮੰਡਾ” ਕਈ ਵਾਰ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੈਕਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਤਮ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਪਰ ਹਲੀਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ” ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਨਿਮਰ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ “ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ” ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਵਾਲਾ, ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। “ਆਪੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਵੇ, ਉੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨ ਨਾ ਲਾਓ ਪਰ ਨੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਰਹੋ, ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੋ” (ਰੋਮੀਆਂ 12:16)।

ਆਇਤ 6. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਹਾਵਤ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ: **ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਲਵੰਤ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠ ਨੀਵੀਆਂ ਕਰੋ ਭਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉੱਚਿਆਂ ਕਰੇ।** ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਿਯ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਸਮਾਨ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਯਾਕੂਬ 4:10)। ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅਸੰਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਜੇ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ (ਸਿਵਲ ਸਰਕਾਰ, ਘਰ, ਜਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਿਚ) ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਦਰੋਹ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਲਵੰਤ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠ” ਨਿਮਰ ਹੋਣ ਦੀ ਅਣਇੱਛਾ ਹੈ। ਐਲਨ ਐਮ. ਸਟਿਬਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸੀਨ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਭਰੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉੱਦਮੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਛੁਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।⁸ ਵਿਕਲਪ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਲਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉੱਚਾ ਉੱਠਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਧੀਨਗੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ

ਦੇ ਆਮ ਤਜਰਬੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: “ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਤਾਈਂ ਉਹ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇਗਾ” (ਯੂਹੰਨਾ 12:25)। ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਸਾਰੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਵੈ-ਉੱਚਾ ਉੱਠਣਾ ਕਦੀ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਊਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਧਰਮੀ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮਸਹ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਜੋ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਬੇਦੋਸ਼ਾ ਠਹਿਰੇ? ਦਾਊਦ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ, ਜੀਉਂਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪ ਮਾਰੇਗਾ ਯਾ ਉਹ ਦੇ ਮਰਨ ਦਾ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਹ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ਜੇ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮਸਹ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਚਲਾਵਾਂ” (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 26:9-11)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਥਾਨ ਜੋ ਉਹ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਪਤਰਸ ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ: “ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ” (ਲੂਕਾ 14:11)।

ਆਇਤ 7. ਸਵੈ-ਘੁਮੰਡ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਛੱਡੋ। KJV ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ, “ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਛੱਡੋ,” ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ “ਦੇਖਭਾਲ” ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਚਿੰਤਾ” (μέριμνα, ਮੇਰਿਮਨਾ) ਹੈ, ਜੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਨਿਸ਼ਚਤਾਵਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੇਚੈਨੀ, ਚਿੰਤਾ, ਅਤੇ ਖੱਲੇ ਦੱਬੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ “ਗਰੀਬੀ, ਭੁੱਖਮਰੀ ਅਤੇ ਦੈਨਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਬੋਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਕਪਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਬੇਵੱਸ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।”⁹ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਮਤ ਜਾਂ ਸੰਯੋਗ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 55:22 ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ: “ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਯਹੋਵਾਹ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇਗਾ।” ਕਈ ਜ਼ਬੂਰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, “ਯਹੋਵਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ।” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 145:18)। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਉੱਨੀ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੱਤੀ ਦੀ

ਭਾਵਨਾ 6:25-34 ਇੱਕੋ ਹੈ: “ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਭਈ ਅਸੀਂ ਕੀ ਖਾਵਾਂਗੇ ਯਾ ਕੀ ਪੀਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਕੀ ਪਹਿਨਾਂਗੇ? ਭਲਾ, ਪ੍ਰਾਣ ਭੋਜਨ ਨਾਲੋਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਬਸਤ੍ਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਨਹੀਂ?” (ਮੱਤੀ 6:25)। ਪਤਰਸ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ, “ਚਿੰਤਾ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਭਲਾਈ ਵੇਖਣ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।”¹⁰

ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲੋਕ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ, **ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਫਿਕਰ ਹੈ।** ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਅਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਰੋਗ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ – ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਮਸੀਹੀ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਵੇ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਫਿਕਰ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਦਾਸੀਨ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਜਿਊਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦੈਵੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:16)। ਵਿਅਰਥ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਥੋਂ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇ।”¹¹

ਆਇਤ 8. ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਤਕਦੀਰਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਚਨ ਵਿਚ ਆਮ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। **ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋ**, ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਸ਼ਬਦ “ਸੁਚੇਤ” ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ (ὑπόψω, ਨੇੜੇ) ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਜੋ ਨਜ਼ੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ, ਇਹ ਅਕਸਰ ਚੰਗੇ-ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। “ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਮਨ” ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਉਦਾਸ, ਚਿੜਚਿੜਾ, ਕਦੀ ਨਾ ਮੁਸਕੁਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਜੋ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਹੈ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਜੀਵਨ, ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚੋਂ, ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਦੇਵਤਾਵਾਦੀ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਸਭ ਕਾਸੇ ਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਨੇਰੇ ਪਾਤਲ ਲੋਕ ਵਿਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ। ਵੈਰਾਗੀ ਸਿੱਖਿਅਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕੁੱਤੇ

ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨਾਲ ਵੱਜਦਾ, ਖੂਨੇ-ਖੂਨ ਅਤੇ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਵੈਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, “ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕੁੱਤਾ ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਭਾਵੇਂ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਉਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੌੜਦੇ ਹੋਏ ਚੱਲੋ। ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਨਾ ਲਹਿਰਾਓ, ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਵਧੀਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਦ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਲਓ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਤਾਂ ਜ਼ੋਰ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸਥਾਨਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇਹ ਮੌਕਾ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੌਕਾ ਰਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਸਿਰਫ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਖੱਲੜੀ ਵਿਚ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅੰਗੂਠਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਲਹਿਰਕਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਕਾੱਕਰੋਚ ਇੱਕ ਸਖਤ ਸ਼ੈੱਲ ਅਤੇ ਛੇ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਹੋਰਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਵ ਹਨ। ਕਾੱਕਰੋਚ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋ।” ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।”

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ “ਸੁਚੇਤ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਗਦੇ ਰਹੇ। ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ਤਾਨ ਬੁਕਦੇ ਸੀਂਹ ਵਾਂਗ ਭਾਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਭਈ ਕਿਹ ਨੂੰ ਪਾੜ ਖਾਵਾਂ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ “ਸ਼ਤਾਨ” ਦਾ ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਸ਼ੈਤਾਨ” (δίαβολος, ਡਾਇਆਬੋਲੋਸ) ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ “ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ” ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਆਮ ਅਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:3; ਤੀਤੁਸ 2:3)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ יָצָן (ਸ਼ਤਾਨ) ਦੇ ਅਰਥ, “ਵਿਰੋਧੀ” ਜਾਂ “ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ” ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਮਾਨ ਹੈ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ, ਸ਼ਤਾਨ ਇੱਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਕੇ, ਅਨੰਤ ਬਰਬਾਦੀ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਸ਼ੇਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਜਦਕਿ ਯਿਸੂ ਵੀ “ਉਹ ਬਬਰ ਸ਼ੇਰ . . . ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 5:5)।

ਇੱਕ ਨਿਜੀ ਪਰਤਾਵੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਤਾਵੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 1:14)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਪ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜਣਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:4), ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ।

ਪਾਪ ਲਈ ਖਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਤਾਨ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਤਮਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲੈਣਾ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਲੋਕ ਸ਼ਤਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਾਰਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖਾਰਿਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ, ਵੀ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਹਨ। ਸ਼ਤਾਨ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵਚਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਅਨਾਦਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਤ ਹੈ: ਸ਼ਤਾਨ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸਦੀਵੀ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਆਮਦ ਦੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ।

ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਜਿਹੜੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਹਨ (5:9-11)

⁹ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਜਿਹੜੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਏਹੇ ਦੁਖ ਸਹਿਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ¹⁰ਅਤੇ ਪਰਮ ਕਿਰਪਾਲੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਹ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਤੇਜ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਦੁਖ ਭੋਗ ਲਿਆ ਤਾਂ ਆਪੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਮਿਲ, ਕਾਇਮ ਅਤੇ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ। ¹¹ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ।

ਰਸੂਲ ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰੰਤਰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ ਕਿ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਸੂਲ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਦਾ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਤਾਨ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਚ ਤਸੱਲੀ ਨੂੰ ਖੋਜਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਉਹ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ, ਕਿ ਉਹ ਦੁੱਖ ਉਸ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰੇਗਾ।

ਆਇਤ 9. ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਯਾਕੂਬ 4:7)। ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ।**

ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਦਾ ਹੈ (1:17-19)। “ਵਿਰੋਧ” ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ” (1:7) ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੁਰਾ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਬੁਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ (2:23; 3:9)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਉੱਚ ਨੈਤਿਕ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਚਨਬੱਧਤਾ (4:3, 4)। ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕੇਸ਼ਿਸ਼, ਵਿਰੋਧ, ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ, ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸਲੀਅਤ ਸੈੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਕਦੀ ਕਦੀ ਉਸ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਲੋਕ ਅੰਤ ਤਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਟਲਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਇਹ ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਹੈ (1:6-9; 3:13-17; 4:12-19; 5:9, 10)। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਜਾਣਨ ਜੋ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] ਗੁਰਭਾਈ ਜਿਹੜੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ [ਸਨ] ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਏਹੇ ਦੁਖ ਸਹਿਣੇ ਪੈਂਦੇ [ਹਨ]। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਬਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਪਤਰਸ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਖ ਸਕਿਆ। ਖਿਲਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਗਤੀ, ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਸੀ। ਜੌਨ ਸਟੈਟ ਨੇ ਸਹੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਸੁੰਦਰ, ਅਰਾਮਦਾਇਕ, ਸਵਾਰਥੀ, ਪਲਾਇਣਵਾਦੀ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ . . . ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸਫੋਟਕ, ਵਿਕੇਂਦੀ ਬਲ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸਵੈ-ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਖਿੰਡਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”¹²

ਹੋਰਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਲਹਿਰ ਦੇ ਇਕਦਮ ਸਿਰੇ ਤੇ ਸਨ ਜੋ ਵੱਧ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਜੀਲ ਜਿਸ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ “ਫਲ ਰਹੀ ਅਤੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ” ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਲਦੀ ਅਤੇ ਵਧਦੀ ਸੀ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:6; ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 10:18)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਿਰਫ “ਯਰੂਸਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ” (ਰੋਮੀਆਂ 15:19), ਉਸ ਨੇ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਚਾਹ ਵੀ ਕੀਤੀ

(ਰੋਮੀਆਂ 15:24)। ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੰਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਸਿੱਖਿਅਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 10. ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਜੋ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਣਗੇ। “ਕੀ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਲ ਉਹ ਮੁੜੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ? ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਖੱਲ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਪਤਰਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਨ। . . . **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਹ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਤੇਜ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਦੁਖ ਭੋਗ ਲਿਆ ਤਾਂ ਆਪੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਮਿਲ, ਕਾਇਮ ਅਤੇ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।** ਇਹ ਉੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (1:6)। ਦੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖਿਤਿਜ ਤੇ ਰੱਖੋ” ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ। ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਅਸਥਾਈ ਸੀ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। “ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਲਕਣੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ ਦੀ ਪੋਥੀ 73:18)। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਹੋਰ ਕੋਣ ਹੈ? ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੋਚਦਾ ਨਹੀਂ।” (ਜ਼ਬੂਰ ਦੀ ਪੋਥੀ 73:25)।

ਪਤਰਸ ਦਾ ਹਰੇਕ ਵਾਕ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ **ਪਰਮ ਕਿਰਪਾਲੂ** “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ” ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। 4:10 ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਈ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।” ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੀ ਪਰਮ ਉੱਚ ਡਿਗਰੀ ਤੱਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ (3:21)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਦੀ ਆਸ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਸ਼ਬਦ “. . . ਕਿਰਪਾਲੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਹ ਨੇ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ] ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਤੇਜ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ” ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ “ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਪਰਦੇਸੀ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ

“ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣੇ ਗਏ” ਤਾਂ ਕਿ “ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਲਹੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇ।” ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ “ਅਗੇਤ੍ਰੇ ਗਿਆਨ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਨੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਆਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।” ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤੇਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤੇਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਸੀ ਵੱਧ ਕੇ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ “ਅਨੰਤ ਤੇਜ” ਸੀ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਰਾ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਤੇਜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਭਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤੇਜ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ।

ਚਾਰ ਅੰਤਿਮ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਜਦੋਂ ਤੱਕ “ਅਨੰਤ ਤੇਜ” ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਲੈਣ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਕਾਮਿਲ, ਕਾਇਮ, ਤਕੜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗਾ।** ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਰਵਨਾਮ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਦਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ।” ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਲਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸ ਅੱਤ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬੁਲਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਕਾਮਿਲ” (καταρτίζω, *ਕਾਤਾਰਸੀਜ਼ੋ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ NIV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ “ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਮੱਤੀ 4:21 ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਜ਼ਬਦੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਜਾਲਾਂ ਨੂੰ “ਸੁਧਾਰਦੇ” ਸਨ, ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੇਕਰ ਲੱਗਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਬਹਾਲ” ਕਰਨ ਅਤੇ “ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ” ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ” (στηρίζω, *ਸਟੇਰੀਜ਼ੋ*) ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ “ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਖੱਡ” ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 16:26)। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਕੜਿਆਂ” (σθενύω, *ਸਥੇਨੂ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਬਦ, “ਸਥਾਪਤ” (θεμελιόω, *ਥੇਮੇਲੀਓ*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨਾ।” ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਸਾਰੇਗਾ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਾਰੇ ਗਏ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਘਰ ਦੇ ਵਾਂਗ।

ਆਇਤ 11. ਇਹ ਉਸ ਸਤੁਤੀ ਗੀਤ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸੂਲ ਨੇ 4:11 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਤੁਤੀ ਗੀਤ 4:11 ਵਿਚ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਯਿਸੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਇੱਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ

ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਸੂਚਕ ਜਾਂ ਇੱਛਿਆਬੋਧਕ ਮੂਡ ਵਿਚ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: **ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਜੁੱਗੋ ਜੁੱਗ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ।** ਸਤੁਤੀ ਗੀਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤਾਤਮਕ ਮੂਡ ਦੇ ਵਿਚ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: “ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਜੁੱਗੋ ਜੁੱਗ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇ।” ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਸੂਚਕ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸੰਕੇਤਕ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਖੋਜ (5:1-11)

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਕ ਇੱਕ ਬਿਜਲੀ ਬੋਲਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਜਲੀ ਬੱਗ ਵਿਚਲੇ ਫਰਕ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਬੋਲਟ ਦੇ ਬਲ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਆਦੇਸ਼ਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਦੇਸ਼ਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਸਟਿਕਾਟੇ ਫੈਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: “ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ!” “ਟਹਿਲ!” “ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ!” “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਵਿਆਂ ਕਰੋ!” “ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਸੁਟ ਛੱਡੋ!” “ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋ!” “ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ!” “ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ!” “ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ!” ਆਦੇਸ਼ਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਚ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੋਲੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ – ਅਸਲ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਦਾ ਚੇਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਪਰ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਨਾ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨਾ। ਕੋਈ ਇਸ ਲਈ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇ; ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਆਦੇਸ਼ਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਸਨ।

ਅਗਵਾਈ: ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਮਾਡਲ (5:1-3)

ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਧਾਰਣਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਣਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੰਟਰਪ੍ਰਾਇਜ਼ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਅਗਵਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਗਵਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਧਾਰਣਾ ਹੈ,

ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਨਿਗਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੇਟੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨੰਬਰ ਬੋਤਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਕਾਲਜ ਦੇ ਬੋਰਡ ਆਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰਸ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਚੰਗੇ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਣਾ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਜਗਾ ਤੇ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੋਚ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿਚ ਇੱਕ ਟੀਮ ਆਪਣਾ ਉੱਤਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਕੁਤਕੁਰਾਹਟ ਅਤੇ ਹਾਰਾਂ। ਫਰਕ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਿਲਕੁਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦਯੋਗ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਕੋ ਸਾਂਝੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਦਰਜੇ ਤੇ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਹੜੇ ਮਾਡਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਬੋਰਡ ਆਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਦੂਸਰਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਗੂ ਬਣਨ? ਦੋਵਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚੋਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ: ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਜਿਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਅਮੁੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਖੋਜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ “ਬਜ਼ੁਰਗ,” “ਪਾਦਰੀ” ਅਤੇ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ।” 1 ਪਤਰਸ 5:1-3 ਵਿਚ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਇੱਕ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਣਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂ ਲੋਕ ਕੰਮ ਕਰਨ।

1. ਸ਼ਬਦ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\acute{\upsilon}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ (*ਪ੍ਰੋਸਬੂਟੇਰੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਦੀ ਕਦੀ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ “ਬੁੱਢੇ ਮਨੁੱਖ” ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। “ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ” ਦੇ ਮਾਡਲ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਮਾਡਲ ਯਹੂਦੀ ਪਿਛੇਕੜ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈਕਲ ਦੇ ਆਗੂ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹੈਕਲ ਵਿਚਲਾ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਮਾਡਲ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਖਿਆ: “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਨਿਮਿੱਤ ਕਰੇਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਭਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਰੋਂ ਅਤੇ ਨਗਰ ਨਗਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਥਾਪ ਦੇਵੋਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ” (ਤੀਤੁਸ 1:5)।

ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਅਤੇ ਆਦਰਯੋਗ ਲੋਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਮਰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਹੋਰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਮਰ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਉਮਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਪੁਰਾਤਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਗਹਿਰਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਸੈਨੇਟਰ” ਇੱਕ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ “ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ” ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਖੁੱਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਇਸਰਾਈਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ (ਕੂਚ 3:16)। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਸਭਾ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 20:4)।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਈ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ (ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਨਾਲ) ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਛ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਿਕਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:30 ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਯਹੂਸਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਕਾਲ ਰਾਹਤ ਸਮੱਗਰੀ ਭੇਜੀ। ਪਹਿਲੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਹਰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਥਾਪਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 14:23)।

ਸਿਰਫ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਿੰਨਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ; ਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਣ, ਅਤੇ

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਤੱਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਆਮ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਉਭਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੌਣ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬੀਮਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਮਦਦ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਭਲਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਈ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

2. ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਉਹੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਦੇ “ਪਾਦਰੀ” ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦ “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਪਾਦਰੀ” ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਾਦਰੀ” (πομπήν, ਪੋਮਪੇਨ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਚਰਵਾਹਾ” ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਸੇਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:17 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਿਲੇਤੁਸ ਤੋਂ ਅਫ਼ਸੂਸ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਕੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਦਰੀ ਸਨ। “ਨਾਲੇ ਆਪਣੀ, ਨਾਲੇ ਉਸ ਸਾਰੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਕਰੋ ਜਿਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੇ ਜਿਹ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:28)।” 1 ਪਤਰਸ 5:1, 2 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਸ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਨ।” ਇਹ ਹਵਾਲੇ ਸਾਡੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11, 12 ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ: “ਉਹ ਨੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਰਸੂਲ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਨਬੀ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰਕ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸਬਾਨ ਅਤੇ ਉਸਤਾਦ ਕਰਕੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਜੋ ਸੇਵਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸੰਤ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਉਸਰਦੀ ਜਾਵੇ।” ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਉਸ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ “ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ” ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ “ਪਾਦਰੀ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਈ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਇੱਕ ਸਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਚਰਵਾਹਾ

ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਂਦ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੱਡ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣ।

ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਭੇਡਾਂ ਨਿਰਬਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਥੋੜੀਆਂ ਬੇਵਕੂਫ ਸੁਭਾਅ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਰਵਾਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੁੱਖੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਚਰਵਾਹੇ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦਾਊਦ, ਪਹਿਲਾ ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸਰਾਈਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਚਰਵਾਹਾ ਸੀ। ਮਹਾਨ “ਚਰਵਾਹਾ ਦੇ ਜ਼ਬੂਰ,” ਜ਼ਬੂਰ 23 ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਚਿੱਤਰਣ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ। “ਚੇਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਚੁਰਾਵੇ ਅਰ ਵੱਢੇ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਭਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਮਿਲੇ ਸਗੋਂ ਚੇਖਾ ਮਿਲੇ। ਅੱਛਾ ਅਯਾਲੀ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ ਅਯਾਲੀ ਭੇਡਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 10:10, 11)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ” (1 ਪਤਰਸ 2:25)।

ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ “ਰਖਵਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁੱਤੇ” ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ “ਮੁੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀ” ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ “ਰਾਜੇ” ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਚਰਵਾਹੇ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਚਰਵਾਹਾ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਅਗਵਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਅਗਵਾਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਾਂ ਪਾਦਰੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪੈਰੈਂਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

3. NASB ਅਤੇ NIV ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ, ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਤੀਸਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂ ਇਸ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਾਂ ਪਾਦਰੀ ਜਾਂ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਇਕੋ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਬਦ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ἐπισκοπος (*ਏਪੀਸਕੋਪੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਬਿਸਪ” ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਡ੍ਰਿਸਟਾਚਾਰ ਹੈ। “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ “ਪ੍ਰੈਸਬੀਟਰ” ਹੈ, “ਪਾਦਰੀ” ਦੇ ਲਈ “ਚਰਵਾਹਾ,” ਅਤੇ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਦੇ ਲਈ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਬਦ “ਬਿਸਪ” ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਮ ਨਿਰਾਪੱਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਇੱਕ

ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਏਪੀਸਕੋਪੋਸ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਇੱਕ ਏਪੀਸਕੋਪੋਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। “ਬਜ਼ੁਰਗ” ਜਾਂ “ਪਾਦਰੀ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸ਼ਬਦ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਲਿਖੀ, “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਈ ਓਹ ਇਹ ਕੰਮ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਕਰਨ, ਨਾ ਹਾਉਕੇ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਭਵੰਤ ਨਹੀਂ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:17) ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਪਾਦਰੀ, ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਸਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ “ਬਜ਼ੁਰਗ,” “ਪਾਦਰੀ,” ਜਾਂ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਵਹਾਰਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਗੂ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਮਾਡਲ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਦਭਾਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਜੋ ਮਾਡਲ ਅਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਇੱਕਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬੋਰਡ ਆੱਫ ਡ੍ਰਾਇਕਟਰਸ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਕੇ, ਫੈਸਲੇ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬੋਰਡ ਆੱਫ ਡ੍ਰਾਇਕਟਰਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਆਤਮਿਕ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਦ ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਗਲਤ ਅਰਥ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਪਾਰਕਿੰਗ ਲੇਟ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਡਲ ਹਨ। ਉਹ ਸਿੱਧ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੀਮਾਰ ਸਰੀਰਕ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਬੀਮਾਰ। ਉਹ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਕੰਨ ਹਨ। ਉਹ ਝੁੰਡ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਂਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਘੱਲੋ ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਲ ਝੱਸਣ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ” (ਯਾਕੂਬ 5:14)।

ਬਜ਼ੁਰਗ ਚਰਵਾਹੇ ਹਨ; ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ, ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗ

ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਅਸਹਿਮਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ, ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਆਗੂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿਯਮ ਸਿਖਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਿਉਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਿਰ ਦਰਦੀ ਦੀ ਮੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੇਵਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਰ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਕਲੀਸੀਆ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡਾ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ," ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਐੱਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਤਾਰੀਫ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਉਸੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਭੁੱਖੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖੁਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਕਾਮੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਇੱਕ ਟਹਿਲੂਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 20:26).

ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਗੁਰਭਾਈ (5:9)

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਫੇਕਸ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਹੈ। ਸੰਗਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਭੇਜ ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੱਧ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਂ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਅੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਿਤੀ ਰੇਖਾ ਹੈ। ਹਰ ਸੱਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਹਫਤੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਤੁਰ ਕੇ, ਕੁਝ ਗਧਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਜਾਂ ਗੱਡੀਆਂ ਚਲਾ ਕੇ, ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਜਾਂ ਰੇਲ ਗੱਡੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਭਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਜਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰੋਟੀ ਤੋੜਦੇ, ਅਤੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿਚੋਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ-ਜੁਲ ਕੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਤੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੌਵੀ ਸਮੇਂ ਜ਼ੋਨਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਭਾਈਚਾਰਾ ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਲੋਕ।

ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਈਏ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹੱਸੀਏ, ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੀਏ, ਜਾਂ ਰੋਈਏ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਵੀ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਇਕੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਹਨ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ, ਐਲਡਰਾਂ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਇਵਰਟ ਫਰਗੂਸਨ, *ਦ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਇਸਟ: ਏ ਬਿਬਲੀਕਲ ਅਕਲੀਜੀਓਲੋਜੀ ਫਾਰ ਟੂਡੇ* (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1996), 295-98, 310-27. ²ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਅਪਿਸਟਲਜ਼ ਆਫ ਪੀਟਰ ਐਂਡ ਆਫ ਜੂਡ, ਬਲੈਕਸ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼* (ਲੰਡਨ: ਐਡਮ ਐਂਡ ਚਾਰਲਸ ਬਲੈਕ, 1969), 198-99. ³ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦਾ "ਬਿਸ਼ਪ" ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *ਏਪੀਸਕੋਪੋਸ* ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਗੜਿਆ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ KJV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ "ਬਿਸ਼ਪ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ⁴1 ਪਤਰਸ 1:4 ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਸ਼ਬਦ (κληρονομία, *ਕਲੇਰਨੋਮੀਆ*) ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅਧਿਕਾਰ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ⁵ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਜ਼, *1 ਪਤਰਸ, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ* 49 ਜਿਲਦ, ਵੈਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), 286. ⁶ਸੀ. ਐਸ. ਲੂਇਸ, *ਮੇਅਰ ਕ੍ਰਿਸਚੀਨਿਟੀ* (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਕੰਪਨੀ, 1961), 94. ⁷ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਦੋ ਸਮਾਂਤਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ "ਜਵਾਨੇ" ਅਤੇ "ਬਜ਼ੁਰਗੇ" ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਨਰ ਬਹੁਵਚਨ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਜਵਾਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦ "ਪੁਰਖਾਂ" ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ "ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ" ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵਾਧੂ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇਤਾ ਹੈ। ⁸ਐਲਨ ਐਮ. ਸਟਿਬਸ ਅਤੇ ਐਨਡ੍ਰਿਊ ਐੱਫ. ਵਾਲਵਜ਼, *ਦ ਫ੍ਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੀਟਰ, ਟਿੰਡਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1959), 170. ⁹ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਥਿਆਲੋਜੀ, ਸੰਸਕਰਣ ਕੋਲਿਨ ਬ੍ਰਾਊਨ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜੋਡੇਰਵਨ, 1976), 1:277 ਵਿੱਚ ਜੇ. ਗੋਇਟਜ਼ਮੈਨ, "ਕੇਅਰ, ਐਨਜ਼ਾਇਟੀ" ¹⁰*ਇਵੈਂਜਲੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਬਿਬਲੀਕਲ ਥਿਆਲੋਜੀ, ਸੰਸਕਰਣ ਵਾਲਟਰ ਏ. ਐਲਵੈੱਲ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕਸ, 1996), 28 ਵਿੱਚ ਆਰ. ਈ. ਐਨਲੇ, "ਐਨਜ਼ਾਇਟੀ"

¹¹ਵਿਜ਼ਡਮ ਆਫ ਸੇਲੇਮੇਨ 12:13 (NRSV)। ¹²ਜੇਨ ਸਟੈਟ, *ਦ ਕੇਨਟੈਪਰੈਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ* (ਲੈਸਟਰ, ਯੂ. ਕੇ.: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1992), 335.